

Gustav Strniša :

Harmonikar Binček

In mozek je povedel harmonikarja na svoj dom, mu postrgel z zabeljenimi ajdovimi žganci in kislim zeljem ter mu dal ležišče v mehki postelji, kakršne deček še nikoli ni imel saj je bil že važen spati na slamni ali v senu.

Naslednji dan je svež in spočit vstal, se okrepčal z latvico kislega mleka in kosom črnega ajdovca ter skočil na starešinov koleselj, ki je že nanj čakal. In že sta ju dva bistra belca dirjajoča odpeljala v vas.

Zapokali so možnarji, veseli dan se je smejal. Svatje so zavriskali čez polje in že se je oglasila Binčkova zveneča harmonika. Sprostili so se radostni glasovi čez svobodno ravan. Prsti so spretno prebirali tipke, a dečkove misli so ostale žalostne, hiteče na vaško pokopališče v hribih na skromni materni grob.

Šele kasneje na svatbi, ko je poslušal vesele davtze debelega starešine, se je godec raztresel in se je moral smejati. Smejati se je tudi svatom in se jim čudil, da so toliko pojedli, a še več popili, saj so kar vlivali vino vase kakor v sode brez dna. Kaj takega deček še ni videl ker ni bil še nikoli na svatbi. Takoj si je pa dejal, da sam ne sme biti nikoli tako strašno požrešen, saj taki ljudje pač ne morejo biti zdravi. Res je zagledal kmalu nekega mrkega kmetiča, ki je tekel ven in se vrnil bled in z obrozdanim suknjičem, sumljivo smrdeč in kar ogaben.

Svatba pa je trajala skoraj dva dni in mladi godec je bil že truden, da sploh ni več mogel. Ker pa je bil starešina previden človek, ga je zvečer spravil spat in ga poklical šele drugi dan že kasno dopoldne, da je spet igral razposajenim svatom.

Ko je drugo jutro pospravljajl svojo harmoniko in si hotel naložiti mastno brašno, ki ga je dobil na svatovščini, ga je prehitel domači krčmar Virček, ki ga je pregovoril, da je drugi dan sviral na vrtni veselici sredi vasi.

In deček je zaslužil precej denarja. Ko se je v ponedeljek odpravljajl po poljski poti, je bil sam s seboj zadovoljen:

»Lep spomenik kupim za na grob svojih staršev, pa še botra bom poprl! Počasi si bom še več prislužil, saj ne pijem in tisto kajenje mi kar smrdi, čeprav sem opazil že majhne dečke, ki so skrivaj vlekli cigarete in zraven hrkali in se dušili!«

Prispel je v prijazne zelene loge, kjer so peli ptiči in ga kar vabili s svojimi žvrgolečimi melodijami. Zamamil ga je slavec v grmovju, da je kar spustil svoj meh na tla in prisluhnil prijaznim glasovom nežnega poljskega peva. Vlegel se je v travo in zadovoljno poslušal.

Stemnilo se je že, a deček je še vedno ležal na travi. Srečen je vsrkaval slavčevo pesem. Naposled je dvignil svojo skromno harmoniko hoteč posneti ubrane popevke drobnega peva. Zaman se je trudil, ni mu šlo. Žalosten je bil, saj je bilo to njegovo prvo spoznanje, da je pač samo slaboten harmonikar, ki ga že drobni ptiček prekosi. Zato pa ni obupal in je hotel še in še poskušati.

Naposled je utrujen pokrill svojo harmoniko s suknjičem, si jo položil po glavo in zaspal.

Sam ni vedel kako dolgo je spal. Predramil ga je močen sunek v prsi, da se je kar stresel. Skočil je kvišku. Zagledal je v mesečini pred seboj pet poraščenih divjih obrazov, ki so se mu

sovražno režali. In že se je oglasil največji:

»Dobro igraš na harmoniko. Čuli smo te, a podnevi te nismo marali prijeti, ne da bi se bali tebe ali ljudi, toda, ne maramo, da bi kdo vedel, da smo spet v bližini, saj bi nam vsakega popotnika sproti prepodili ker bi ga posvarili, naj ne hodi dalje, češ, da tod tabori velika razbojniška Telebanova četa. Zdaj pa pojdeš z nami, da nam boš sviral kolikor se nam bo ljubilo, sicer ti bo trda predla!«

»Kakšno pravico imate do mene?« je deček pogumno vprašal in drzno pogledal Telebanu v oči.

Dolgin mu je pokazal svoje plesnive zobe in zarenčal: »Vidiš jo žabo, kako se repenči! Naša pravica je naša pest in naša pest je tudi naša vest, da veš! Mi smo pravi pravaški razbojnik! Zato ti samo svetujemo, da se ne upiraš in ne motoviliš, sicer te prikrajšamo za tvojo mlado glavico in brez nje bi pač ne mogel več vleči svoje harmonike, ki jo tako lepo igraš!«

»To je pač druga zadeva! Če posili zahtevate, da moram z vami, se vam pač vdam ker ne morem drugače,« je odvrnil fantič, dvignil harmoniko in zaigral poskočno koračnico.

Tolovaji, tdrsorčne mrhe, so se naenkrat veselo zasmejali in zakorakali po zvonkih taktih drug za drugim po travniku proti gozdu, kamor jih je vodil glavar, ki je zadovoljno kar poskakoval.

Binček pa je igral in igral ter sproščal vesele zvoke. Duša mu je bila žalostna, misli zbegane in trudne. Za rešitvijo je stikal, a ni si vedel pomoči. Sklenil pa je, da takoj pobegne, samo, da se mu nudi najmanjša prilika.

Harmonika pa je svirala vedno poskočnejše in oživljala ves gozd. Radostna melodija se je zaletavala v mrke skaline in strmine ter v nemala srca razbojnikov, ki so se jeli vzpenjati po kozji poti v goro, kjer so imeli svoje skrivališče.

»Zaigraj nam še enkrat, a potlej se poberi spat! Naš brlog je dovolj velik in bolj prostoren kot vsako plesišče. Maha ne manjka. Postelji si in lezi! Kakor si boš postlal, tako boš tudi spal! Jutri si yróst, a ne skušaj nam pobegniti! Zdaj veš za naše skrivališče

in če uideš, si zapisan smrti, kajti nihče ne sme poznati našega domovanja ker ne maramo, da bi nas kdo izdal!«

Glavar pripoveduje dečku in ga svari, medtem ko stari ropar Drsa, ki ni več za razbojniške pohode, kuha večerjo in pripravlja vino v vrče.

Razbojnik mečeje karte, a Binček jim svira. Prsti ga že bole, da mu kar zatekajo, a on ne toži, temveč vleče meh in molči, samo, da ima mir pred temi divjimi pajdaši, ki se med kvartanjem tepo, si mečeje karte v glavo, rogovilijo in kolnejo. Glas harmonike se vmeša ter jih tolaži in miri prijazen in razigran.

Večerja je skuhana. Razbojnik trga mesene kose kar z zobmi in se zalivajo z juho in vinom. Tudi godec dobi juhe in kos mesa, a vina ne mara. Hlastno povzije oboje, saj je že lačen, da Bog nas varuj!

Ko povečerja, zaigra še enkrat, nakar se splazi počivat.

Tolovaji se še ne pomirijo. Eden se spet spomni, da bi Binček lahko še zaigral. Tedaj se oglasi glavar, ki zahteva, naj ga zdaj puste, da se spočije, sicer ga bodo preveč izčrpali, da ne bo za nobeno rabo več.

Nazadnje pomežikne in jim deje:

»Fante ni neumno! Lahko ga bomo še kdaj porabili. Spreten je videti in lahko nam mnogo koristi. Izprašal sem ga in povedal mi je, da pleza kakor veverica. Vitek je in gibčen kar nam lahko še pomaga.«

»Živijo naš premeteni glavar Teleban naj te spremlja sreča noč in dan!« se zarulili tolovaji, mu nazdravili in ga slavili.

Rokomavhi so šele proti jutru utrujeni zaspali.

Kako tajinstveno je med mračnimi skalami! Binček pleza okoli, se ozira in išče na vse strani. Kje je vendar pot po kateri je prišel? Kakor v zasedi čepi in ne ve nikamor. Na vsakih minut ga kliče stari kuhar Drsa in oglasiti se mora pri njem, sicer prirentači tolovaj pred brlog, zažvižga, da gre skozi kosti, se požene za njim in ga zlasa, da jojl!

Dalje prihodnjic

Razdelitev nagrad

Pozor, Jutrovčki!

Vrnite se na zemljo!

Stric Matic vas kliče, zakaj danes bo razdelil nagrade!

Joj, prejoj, koliko dela je imelto pot z vami! Vsak je hotel potovati na zvezde, Bog si ga vedi koliko Jutrovčkov je zletelo na luno, na sonce, na Mars, in zdaj strica Matica samo skrbi, če ste se le vsi, prav vsi zdravi in nepoškodovani vrnili?

Razumeli boste, da vseh spisov nismo mogli objaviti, ker bi moralo biti v tem primeru »Mlado Jutro« najmanj desetkrat večje in obilnejše, kakor je. A to naj vas ne moti. Kolo sreče se obrača, zdaj objavimo pismo tega, drugič pismo drugega, in kdor pri tem natečaju ni prišel do nagrade, si jo bo zaslužil v prihodnjem ali pa v tretjem, kaj ne da?

Danes smo zaključili natečaj, obenem smo pa že razpisali novega. Hitro ga preberite in poizkusite svojo srečo! Opozorite vse prijatelje in znance na novi natečaj, kosajte se med seboj, kdo bo hitreje poslal odgovor in čigav spis bo boljši. Počitnice imate, časa torej dovolj, dobre volje vam pa gotovo tudi ne manjka.

To pot so prejeli nagrado tile Jutrovčki:

Cundrič Franc, uč. II. razr. mešč. šole na Jesenicah, Vidmar Marijan, dijak III.a razr. drž. real. gimn. v Mariboru, Wenko Benon, uč. I. razr. gimn. v Ljubljani, Rožna ul. 27 I. Nadišar Mira, uč. III. razr. mešč. šole v Trzinu, Volk Ivan, dijak III.c razr. drž. real. gimn. v Celju, Oblak Mihael, uč. II. razr. višje nar. šole v Škalah pri Velenju, Podsmudrček Tonček, dijak, Sv. Jurij ob južni železnici, Lukec Milena, uč. VI. razr. pri Devici Mariji v Polju, Lovšin Maja uč. III. razr. v Ribnici na Dolenjskem, Štibler Tatjana, uč. III. razr. v Kovačici, Dunavska banovina.

Vsak nagrajenec je dobil lepo, z mnogimi slikami okrašeno knjigo iz »Mladinske knjižnice Jutra.«

Naš novi natečaj

Dragi Jutrovčki!

Gotovo ste že na vse pretege radovedni, kaj vam bo prinesel novi natečaj? To pot je stric Matic razdelil Jutrovčke v dijake gimnazij in v učence osnovnih šol. Jutrovčki, ki obiskujejo osnovno šolo, naj pošljejo poljubne spise. Lahko opišejo svoj rojstni kraj, vesel ali žalosten dogodek iz svojega življenja, kako preživljajo počitnice ali kaj podobnega. Pet najboljših spisov bomo nagradili z lepimi mladinskimi knjigami!

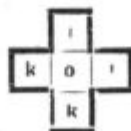
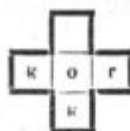
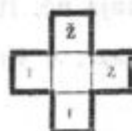
Tisti Jutrovčki, ki obiskujejo gimnazijo ali meščansko šolo, imajo pa dve temi na izbero: »Alkohol in njegove posledice« ali pa »Kaj mislim o vojni.« Tudi od teh odgovorov bomo pet najboljših nagradili z lepimi mladinskimi knjigami!

Spisi morajo biti napisani s črnilom, kratki, na ličnem papirju in podpisani s polnim naslovom in navedbo šole. Nasloviti jih je na uredništvo »Mladega Jutra« v Ljubljani. Odgovore začnemo objavljati že v prihodnji številki.

Zdaj pa hitro in veselo — na delo!

Za bistre glavice

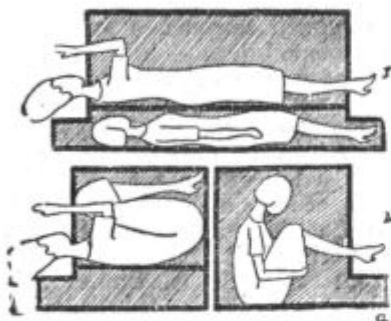
Rešitev

Čarodeji in coprnije

Vam bomo pa spet razodeli nekatere čarovniške skrivnosti. Stric Peter, ki vam tole sporoča, je nekajkrat pogledal za zaveso čarodejev, da boste vedeli, kako je s temi rečmi.

Prežagana dama

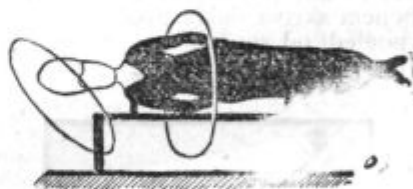
Kolikokrat ste že na deželi culi, da kje babo žagajo! To so spomini na tiste čarodeje, ki so časih hodili skozi naše vasi in mesta in so razkazovali strmečim ljudem čudežno žaganje ženske v zaboju. Kako so to napravili? Čarodej položi na mizo podolžen zaboj. Mlada ženska se vleže vanj tako, da kaže glavo, roke in noge iz odprtih, napravljenih nalašč v ta namen. Še pokrov na zaboj in zdajci — o groza! — vzame čarodej veliko žago in začne mirno žagati zaboj in žensko v njem — natančno pri sredi žaga, žaga, dokler ne prežaga — in obe polovici odstrani čarodej previdno, da se občinstvo ne bi prestrašilo zaradi prežaganega telesa. Odprtine obeh prežaganih delov zakrije z deščicama in zdaj se občinstvo lahko samo prepriča, da prežagana ženska še vedno živi. Roke in noge se premikajo, prežagana ženska lahko govori in noge tudi niso mrtve. Zdajci spravi čarodej oba prežagana dela spet skupaj, mrmra neke besede, potem dvigne pokrov in prežagana ženska skoči pokonci čila in zdrava, kakor še nikoli.

Kako je bilo to storjeno? Saj vam ni treba mnogo praviti, če pogledate našo sliko. Prva vam pokaže zaboj, kakor ga vidijo ljudje, ko se ženska vleže vanj. V resnici se pa vleže samo v polovico zaboja, skrči noge, da gledata na

prosto obe roki in glava. V drugem delu zaboja pa sedi druga ženska, ki moli noge navzven. Čarodej potem seveda lahko gladko prežaga zaboj, kakor to kaže druga slika. V ostalem so pa takšni zaboji napravljeni na zelo različne načine in treba je samo posebne spretnosti obeh žensk, pa se občinstvo še zmerom zgrozi in zabava, čeprav je to ena najstarejših umetnij, kar so jih prinesli čarodeji iz Indije v Evropo.

Ženska, ki plava v zraku

Mlado žensko položijo na mizo. Pokrijejo jo z velikim prtičem in čarodej mahla nad njo s svojo palčico. Pa glej, naenkrat se ležeče dekle dvigne nad mizo, mizo hitro odstranijo, dekle pa še dalje plava v zraku in se dviga vedno više. Čarodej vzame velik obroč, da z njim — kakor kaže slika — dokaže da dekle res plava v zraku, ne da bi jo podpirala kakšna žica ali vzmet. Naenkrat srdito potegne rjuho, jo odstra-

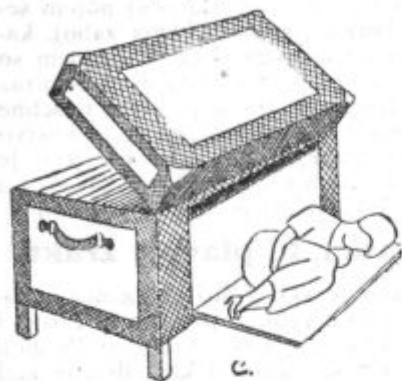
ni in — ženske ni nikjer več, izginila je.

To je prav zabavna točka, ki je pa zelo enostavna. V resnici ni dekle niti trenutek plavalo v zraku, saj to ni mogoče. Ne, čim jo je čarodej pregrnil z rjuho, je neopaženo zdrknila v notranjost mize. Rjuho so držale pokonci drobne žice, vse skupaj pa plava v zraku s pomočjo posebne naprave, kakor jo kaže slika. Ker se ta čaronija, godi pred zelo temnim ozadjem, ne more občinstvo opaziti tankih žic, s pomočjo katerih se vrši čarodejstvo.

Zakleti kovčeg

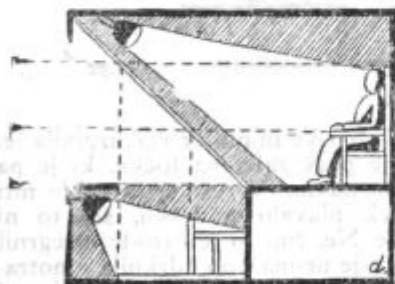
Vsi potujoči čarodeji ga premorejo. To je velik kovčeg, ki ga razkažejo od znotraj in od zunaj. Odprtega držijo malovernemu občinstvu pred nosom. Prazen je, zdajci se pokrov zapre. Ča-

rodej mrmra svoje kozje molitvice. Ko takoj nato spet odpre kovčeg, sedi v njem zala nasmehljana devojčica. Pa kovčeg spet zapro in ko ga čarodej znova odpre, je dekle izginilo. kakor da se je v zemljo pogreznilo.

Poglejte sliko — c — in vse vam bo postalo jasno. Zadnja stranica se da odpreti in na njej lahko dekle leži. Seveda ima kovčeg vse tako urejeno, da se to zgodi neopazno. Medtem ko se dekle na stranici obrne navzven, se v kovčegu zapre druga stranica, čim čarodej dvigne pokrov. Odprti pokrov pa obenem skriva dekle pred radovednimi pogledi od zgoraj.

Nevidni mož

Za to točko skoraj ni razlage, a vendar tudi to ni nikaka coprnija. Kako je zadevo vam kaže slika — d — Mož iz občinstva, ki naj polagoma izgine, sedi na stolu čvrsto privezan in obsijan od žarometi. Nadenejo mu črne naočnike, češ da ga je treba varovati pred premočno svetlobo. V resnici pa dobi naočnike zato, da sam ne bo videl, kako izgine. In privezan je, da naočnikov ne more sneti. Če zdaj natančneje pogledate sliko, vidite, da se komaj nekaj centimetrov pred njegovimi noga-

mi nahaja prostor s stolom, katerega obseva žaromet, ki je na zunaj zasenčen. Prazni stol leži tako da ga občinstvo vidi v primerno nameščenem ogledalu, kakor da stoji pokonci. Zdaj vam je zadeva že precej jasna? Coprnija se odigra takole: Ko sedi možki na svojem mestu, ga obsije gornji žaromet. V prostoru pred njim pa je temno. Občinstvo gleda moža skozi veliko šipo, ki je pa občinstvo samo ne vidi ker leži šipa poševno. Da možki izgine, ugasnejo zgornji žaromet, a prav tisti hip prižgejo spodnjega — in slika praznega stola se zrcali v ogledalu prav tam, kjer je občinstvo prej videlo čvrsto privezanega moškega. Če še povemo, da možki prej ni bil obsijan tako močno, kakor sedaj stol, potem si lahko mislite, da se da občinstvo imenitno prevariti. Luč, ki je prej obsevala moškega, je bolj in bolj ugašala, potem pa je naenkrat zasijal drugi žaromet. Moški, ki je z zavezanimi očmi sedel na stolu, se lahko vrne med občinstvo, saj ni ničesar videl in ne ve kaj povedati. Stvar je torej povsem enostavna, vzneta pa veliko občudovanja.

Mi smo vam ta čarodejstva razodeli — ne morda zato, da bi jih vi skušali uprizoriti doma — tega ne zmorete — marveč da boste kdaj pri različnih predstavah po velesejskih in drugih zabaviščih vedeli, da je vse le premišljeno narejeno in spretno izvedeno.

Daniilo Gorinšek:

Velikan

Čez hribov pet in pet poljan
prebiva takšen velikan:

če le zakašlja — primaruha —
takoј so ti ušesa gluha.

Če vate on upre oči,
na mah oko ti oslepi.

Če pa po malem le zakihne
te precej kar na luno pihr

Kdor torej lune je željan,

vanj naj brž kihne velikan

Če ne verjameš, ne odlašaj.

poišči mene, pa me vprašaj!

Kačja kronica

(Lužiška pravljica.)

Živela je nekoč siromašna žena. Mož ji je bil umrl in zapustil njo in njeno dete v največji bedi. Hodila je od hiše do hiše in prosila pomoči, toda ljudje so bili hudobni in ji niso hoteli pomagati. Nazadnje je prišla do majhne kočice, ki je stala na koncu vasi. Tam je živel star kmet, ki je bil velik čudak. Z nikomur ni izpregovoril besedice in nikogar na svetu ni imel rad. Na polju je redil gade, in ljudje so pripovedovali, da ga gadje tako dobro poznajo, da hodijo za njim kakor psi in ga nikoli nobeden ne piči.

Siromašno ženo je obšla tesnoba, ko je obstala pred njegovo kočico. »Da, tudi tu poizkusim svojo srečo,« si je rekla. »Tudi njega nihče ne mara, morda mi bo prav zaradi tega pomagal!«

Potrkala je. Kmalu se je prikazal čudaški kmet.

Žena mu je zaupala svoje gorje in ga prosila, da bi jo sprejel v službo. »Povsod sem že prosila pomoči,« je vzdihnila, »a ljudje nimajo srca. Vsi so me zapodili, čeprav so imeli vsega v izobilju.«

Čudak jo je molče poslušal, potem je pa rekel:

»Vzamem te pod svojo streho. Hrano ti tudi dam, a zato moraš obdelati mojo njivo.«

Žena se mu je vsa srečna zahvalila in se hitro odpravila na delo. Otročička je vzela s seboj na njivo in ga položila na belo plenico. Ko je že nekaj časa plela, se je jela čuditi, ker ni bilo slišati od deteta nobenega glasu. Hitela je k njemu pogledat in — joj, groza! Na plenici je ležalo vse polno gadov in dete se od strahu ni upalo ne ganiti ne zavpiti. Žena ni vedela, kaj naj stori. Pokleknila je in začela glasno moliti. Ko je spet pogledala na plenico, je videla, da je imel eden izmed gadov zlato kronico na glavi. Vsa kronica je bila posuta z dragocenimi kamni. »To je gotovo kralj gadov,« si je mislila obupana žena. In zdajci je videla, kako se je splazil kralj gadov otroku na nožice. Hotela je zavpiti, a tisti mah ji je nekdo položil roko na usta. Ko se je sunkoma obrnila, je za-

gledala za seboj, čudaka, ki se ji je prijazno nasmehnil.

»Nikar se ne boj, dobra žena,« jo je potolažil. »Gadje ne bodo storili tvojemu detetu nič hudega! Gadje niso tako hudobni, kakor misliš. Nobeden ti ne bo storil žalega. Narobe! Ali vidiš, kako je gadji kralj položil svojo kronico detetu v naročje?« In res. Tisti mah je gadji kralj sklonil glavico, in kronica se je zakotalila otroku v naročje. Čudak je zažvižgal in gadje so se hitro skrili v zemljo.

»Vzemi kronico in jo nesi v mesto prodat. Dobila boš zanj dovolj denarja, da boš posihdov lahko brezskrbno živila,« je velel ženi.

Žena je hitro skočila k otroku, ga zavila v plenico in ga pristrčno objela. Kronico je spravila v žep, se poslovila od gospodarja in odhitela v mesto. Pri zlatarju je prodala dragoceno kronico in dobila zanj mnogo denarja. Poslej je brezskrbno živila s svojimi detetom in mnogokrat se je hvaležno spominjala čudaškega kmeta in njegovih gadov.

L. N. Tolstoj:

Vrtnarjeva dediščina

Vrtnar je premišljeval, kako bi naučil svoje sinove vrtnarstva. Pa mu šine v glavo dobra misel. Ko je umiral, pokliče sinove k svoji postelji in jim reče:

»Dragi otroci, kadar umrem, poiščite v vinogradu, kar je tam skritega!«

Sinovi so mislili, da je oče tam zakopal zaklad, in so hiteli po očetovi smrti kopati zemljo, in v nekaj dneh so ves vinograd prekopali. Toda o zakladu ni bilo ne duha ne sluha. Zgodilo se je pa nekaj drugega. Ker so tako dobro prekopali zemljo, je rodila mnogo več kakor kdaj poprej, in tako so zabogatali.

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Berčič Branko, uč. III.a razr. v Skofiji Loki, Vilibald Vergles, uč. 7. razr. v Pragerskem št. 11, Kopač-Pomikvar Stanko, dijak II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Drašlerjeva Nani, uč. II. razr. v Močronogu, Likovič Milan, uč. I. razr. klas. gimn. v Ljubljani, Žužek Nande, dijak II. razr. gimn. v Mariboru, Branko Sotošek, uč. III. razr. Sveti Rok ob Sotli, Krušnik Vokoslav, dijak I. c. razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani.

Rešitev križanke „Čaplja“

Vodoravno: 1. sak; 4. vlak; 6. negnoj; 8. točajka; 9. Asta; 11. ar.

Navpično: 1. svečan; 2. alga; 3. kanja; 5. koks; 6. no; 7. jata 10 ara.

Koliko je trgovec izgubil

Uganke za bistro glave.

V trgovino z dežniki stoji neki mož in da popraviti svoj dežnik. Trgovec ga hitro postreže. Račun je deset dinarjev. Gospod položi stodinarski bankovec na mizo. Trgovec nima drobiža, zato skoči k peku, ki ima v sosesčini svojo prodajalno, in zamenja stotak. Potem odšteje gospodu devetdeset dinarjev in se lepo zahvali. Gospod spravi denar in odide. Čez nekaj minut priteče pek v trgovino in ves prestrašen zavpije:

»Sosed, ta bankovec pa ni pravi! Le pogledajte, ponarejen je!«

Trgovcu ni ostalo drugega, kakor da je oddal pek celih sto dinarjev.

Koliko izgube je torej imel trgovec z dežniki?

Hai bodo rekli: »Sto dinarjev in po pravilo dežnika!«

Drugi: »Devetdeset dinarjev in po pravilo!«

Tretji: »Sto deset dinarjev!«

Četrti: »Če je trgovec pameten, bo hitro oddal ponarejeni stotak, pa bo še zaslužil!«

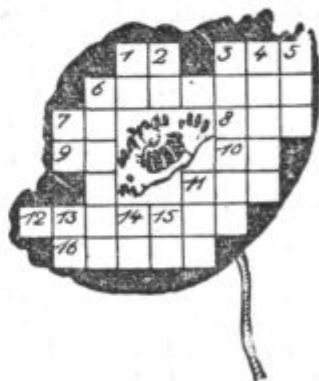
Peti bo rekel: »Morda je veljalo trgovca popravilo samo pet dinarjev — nu, potem ima pet in devetdeset dinarjev izgube!«

Nu, zdaj pa še vi premišljuje!

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 16 zlogov: an-bri-ček-do-dreji-jem ki-mi-nji-o-olj-sel-va-val-ver 8 besed pomena: vpliv dogodka na razpoloženje; 2. Gregorčičeva pesem; 3. duhovni utrinek; 4. barbarsko pleme; 5. ples; 6. odpadki pri sekanju; 7. obdelana zemlja; 8. jugoslovanski kraljevič — da bodo dale začetne črke od zgoraj navzdol zemljo, ki je vsakomur kar bodo dale končne črke od zgoraj navzdol. Oboje: začetek slovenske pesmi.

Križanka „Mak“

Vodoravno: 1. neznančevo ime; 3. ribja kost; 6. vladarski sedež; 7. besedica izjeme, neštevilnosti in prigovarjanja; 8. pramati; 9. globina v tekoči vodi; 10. vzklík odvrčanja; 11. način potovanja; 12. seznam dni v letu; 16. pekovsko orodje.

Navpično: 1. kratica pri navedbi prejšnjega visokega položaja; 2. nikalnica; 3. podpornik; 4. dokazna palica; 5. ploskev, na katero nas priklepa težnost; 6. spodnje oblačilo; 7. vprašalnica; 11. dvojica; 13. pijača starih Slovanov; 14. pesnitev; 15. pritrdilnica.